

Arrest

nr. 267 691 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 juli 2016 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in, in België. Op 10 oktober 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van inoverwegingname omdat werd vastgesteld dat verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Frankrijk op 22 mei 2014. Verzoekers dienen hiertegen geen beroep in.

1.2. Op 1 oktober 2020 dienen verzoekers een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 27 mei 2021 de volgende verzoeken niet-ontvankelijk. Deze beslissingen werden op 31 mei 2021 aangetekend verzonden.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u een soenniet van Gurbatische origine. U bent geboren op X 1986 te Idlib. U woonde eerst in Saraqeb (Idlib) en ging naar school tot het vijfde leerjaar. Vanaf 2000 woonde u afwisselend in uw huis in Saraqeb en in uw huis in Shalehat, Raml Al Falestini te Latakia. Sinds 2001 was u werkzaam in een kledinghandel. Van 2 maart 2005 tot 1 april 2007 volbracht u uw militaire dienstplicht bij de luchtverdediging. Nadien werkte u verder in de kledinghandel. Hiervoor reisde u naar verschillende landen. U verliet Syrië in 2012 omwille van de oorlogssituatie en verbleef vervolgens gedurende twee jaar in Marokko alvorens door te reizen naar Europa. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in, alwaar u de vluchtelingenstatus werd toegekend op 22 mei 2014.

In Frankrijk kreeg u problemen met de broers van uw echtgenote L.A. (CG XXX; O.V. XXX) nadat u weigerde hen geld te lenen om te gokken. Ze brachten schade toe aan twee van uw auto's en het kwam tot een gevecht tussen jullie waarbij u messteken kreeg. U deed aangifte van deze incidenten bij de Franse politie, maar had niet het gevoel dat ze u voldoende beschermden. Daarom reisde u door naar België alwaar u aankwam op 20 mei 2016. U diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 juli 2016.

U haalde aan bij terugkeer naar Syrië te vrezen door het regime aanzien te worden als verrader omdat u zich niet aansloot bij het leger als reservist in de strijd tegen de opposanten. U vreesde eveneens door het Vrij Syrische Leger (FSA) bestraft te worden omdat u hen in de steek liet tijdens de revolutie.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 10 oktober 2016 tot de weigering van inoverwegingname van uw verzoek om internationale bescherming omwille van uw reeds verkregen vluchtelingenstatus in Frankrijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Tussen 2017 en 2019 woonde u afwisselend in Frankrijk en België. Op 4 maart 2017 werd uw dochter A. in Frankrijk geboren. U baatte eerst in België en nadien ook in Frankrijk een shishabar uit. Vanaf februari 2019 woonde u permanent in Frankrijk. Uiteindelijk keerde u terug naar België en diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2020. U wil hier een leven opbouwen. Omwille van de coronacrisis en de doodsb bedreigingen door de familieleden van uw echtgenote omwille van de eerder door u vermelde oude vete hebt u veel financiële schade geleden. De familieleden van uw echtgenoten achtervolgden jullie zelfs tot België en probeerden uw zoon en u hier aan te rijden. U beweert tevens dat uw verblijfsvergunning in Frankrijk sinds juni 2020 verlopen is en dat u tevens problemen ondervond bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor uw kinderen omdat sommigen van hen niet in Syrië geboren werden. Ten opzichte van Syrië herhaalt u uw vrees omwille van de daar heersende oorlog en als reservist te moeten dienen. U voegt er nog aan toe dat uw zoon binnen enkele jaren tevens verplicht zou worden zijn legerdienst te volbrengen.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende originele documenten neer: Franse processen-verbaal in verband met de incidenten die daar plaatsvonden, Belgische processen-verbaal in verband met de incidenten die hier plaatsvonden en medische documenten in verband met deze incidenten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoek hebt uiteengezet. U beweert immers nog steeds dat u bij terugkeer naar Syrië te vrezen hebt omwille van de daar heersende oorlog, het feit dat u als reservist zou worden opgeroepen en u voegt er nog aan toe dat u vreest dat ook uw zoon binnen enkele jaren zal worden opgeroepen voor zijn legerdienst.

In dit verband dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste verzoek om internationale bescherming weigerde in overweging te nemen omdat er werd vastgesteld dat u reeds internationale bescherming werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Frankrijk, en u geen overtuigende elementen aanreikte op grond waarvan zou kunnen blijken dat de verleende bescherming niet langer actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon doen gelden ten overstaan van Frankrijk. Wat betreft de problemen die u ondervindt met uw schoonfamilie werd toen reeds gewezen op het feit dat de door u aangehaalde incidenten in dit verband eerder als gemeenrechtelijk, strafrechtelijk en interpersoonlijk van aard dienden te worden gekwalificeerd. Er werd geoordeeld dat als u al bescherming nodig zou hebben tegenover uw schoonfamilie de Franse autoriteiten deze in voldoende mate gaven. Daarenboven trachtte u de Belgische autoriteiten te misleiden door in eerste instantie te verzwijgen dat u reeds een verblijfsstatus kreeg toegekend in Frankrijk.

U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Frankrijk, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Waar u wijst op de moeilijkheden die u zou hebben ondervonden bij het verkrijgen van verblijfsvergunningen voor uw kinderen in Frankrijk omdat ze niet allemaal in Syrië geboren zijn, kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Franse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Frankrijk aan de hand van de mogelijkheden die de Franse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde documenten, meer bepaald de Franse processen-verbaal in verband met de incidenten die daar plaatsvonden, de Belgische processen-verbaal in verband met de incidenten die hier plaatsvonden en de medische documenten in verband met deze incidenten, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze documenten laten niet toe te concluderen dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Franse autoriteiten door wie u als vluchteling werd erkend. Uit de Franse processen-verbaal blijkt immers nogmaals dat wel degelijk gehoor werd gegeven aan uw aangifte.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek van uw echtgenote L.A. (CG; O.V.XXX) wordt tevens niet-ontvankelijk verklaard.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat , i.c. Frankrijk, waar hij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit, i.c. Syrië, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u een soenniet van Gurbatische origine. U bent geboren op 24 augustus 1988 te Tartous en woonde eerst in Baniyas (Tartous). U bent ongeschoold. Sinds uw huwelijk woonde u afwisselend in Saraqeb (Idlib) en Shalehat, Raml Al Falestini te Latakia. In 2012 verliet u Syrië omwille van de oorlogssituatie en verbleef u vervolgens gedurende twee jaar in Marokko alvorens door te reizen naar Europa. U vroeg vervolgens asiel aan in Frankrijk en de vluchtelingenstatus werd u daar toegekend op 22 mei 2014.

In Frankrijk kreeg uw echtgenoot H.A. (CG XXX; O.V. XXX) problemen met uw broers nadat hij weigerde hen geld te lenen om te gokken. Ze brachten schade toe aan twee van jullie auto's en het kwam tot een gevecht tussen uw echtgenoot en hen waarbij uw echtgenoot messteken kreeg. Jullie deden aangifte van deze incidenten bij de Franse politie, maar hadden niet het gevoel dat ze jullie voldoende beschermden. Daarom reisden jullie door naar België alwaar u aankwam op 20 mei 2016. U diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 juli 2016.

U haalde aan bij terugkeer naar Syrië te vrezen het slachtoffer te zullen worden van willekeurig geweld. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 10 oktober 2016 tot de weigering van inoverwegingname van uw verzoek om internationale omwille van uw reeds in Frankrijk toegekende vluchtelingenstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Jullie keerden een à twee maanden later terug naar Frankrijk. Jullie reisden verschillende keren over en weer tussen België en Frankrijk. Op 4 maart 2017 werd uw dochter A. in Frankrijk geboren. Uw kinderen liepen school in Frankrijk. Uiteindelijk keerde u terug naar België en diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2020.

U verwijst wederom naar de vete met uw broers en neven die jaloers zijn omdat uw gezin het financieel beter stelt dan de rest van uw familie. Omwille hiervan werden jullie in Frankrijk door hen met de dood bedreigd. Zelfs in België achtervolgden ze jullie en probeerden ze uw zoon dood te rijden. Wat Syrië betreft vreest u nog steeds de daar heersende oorlogssituatie.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende originele documenten neer: Franse processen-verbaal in verband met de incidenten die daar plaatsvonden, Belgische processen-verbaal in verband met de incidenten die hier plaatsvonden en medische documenten in verband met deze incidenten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoek hebt uiteengezet. U beweert immers nog steeds dat u bij terugkeer naar Syrië te vrezen hebt omwille van de daar heersende oorlog.

In dit verband dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste verzoek om internationale bescherming weigerde in overweging te nemen omdat er werd vastgesteld dat u reeds internationale bescherming werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Frankrijk, en u geen overtuigende elementen aanreikte op grond waarvan zou kunnen blijken dat de verleende bescherming niet langer actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon doen gelden ten overstaan van Frankrijk. Wat betreft de problemen die u ondervindt met uw familieleden, werd toen reeds gewezen op het feit dat de door u aangehaalde incidenten in dit verband, eerder als gemeenrechtelijk, strafrechtelijk en interpersoonlijk van aard dienden te worden gekwalificeerd. Er werd geoordeeld dat, als u al bescherming nodig zou hebben tegenover uw familieleden, de Franse autoriteiten deze in voldoende mate gaven. Daarenboven trachtte uw echtgenoot de Belgische autoriteiten te misleiden door in eerste instantie te verzwijgen dat jullie reeds een verblijfsstatus kregen toegekend in Frankrijk.

U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Frankrijk, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Waar uw echtgenoot wijst op de moeilijkheden die hij zou hebben ondervonden bij het verkrijgen van verblijfsvergunningen voor uw kinderen in Frankrijk omdat ze niet allemaal in Syrië geboren zijn, kan niet worden ingezien op welke wijze jullie dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Franse wetgeving, dienstig kunnen aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten uw echtgenoot evenmin aantoonde dat hij zijn kritieken in dit verband niet kon of kan doen gelden in Frankrijk aan de hand van de mogelijkheden die de Franse wetgeving hem terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde documenten, meer bepaald de Franse processen-verbaal in verband met de incidenten die daar plaatsvonden, de Belgische processen-verbaal in verband met de incidenten die hier

plaatsvonden en de medische documenten in verband met deze incidenten, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

Deze documenten laten niet toe te concluderen dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Franse autoriteiten door wie u als vluchteling werd erkend. Uit de Franse processen-verbaal blijkt immers nogmaals dat wel degelijk gehoor werd gegeven aan uw aangifte.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek van uw echtgenoot H.A. (CG XXX; O.V. XXX) wordt tevens niet ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat , i.c. Frankrijk, waar zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit, i.c. Syrië, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers vrezen voor hun leven en dat van hun zoon omdat ze zich niet veilig voelen in Frankrijk. Verzoeker zou meerdere klachten hebben ingediend in Frankrijk n.a.v. de gewelddadige incidenten en bedreigingen door de familie van zijn echtgenote. Nadat enkele mensen werden opgepakt, zouden ze terug zijn vrijgelaten. Het bewijs dat hij had omtrent de gewelddadige incidenten zou door de politie en de Franse rechter niet serieus zijn genomen. Ook na hun aankomst in België zouden ze zijn lastiggevallen door dezelfde familie, waarvan enkele personen in België één dag zijn opgesloten omdat ze van plan waren het shisha-café van verzoekers neef aan te vallen. Ze zouden verzoeker en de neef vervolgens hebben aangevallen en de Belgische federale politie zou hen momenteel zoeken. Zij wijzen

erop dat ze meer vertrouwen hebben in het Belgische rechtssysteem en erin geloven dat hen hier niets kan overkomen. Bij terugkeer naar Frankrijk zouden ze vrezen voor hun leven.

2.2. Nieuwe stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift stukken toe die zij reeds in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming hebben voorgelegd bij de commissaris-generaal, zijnde:

- Belgisch PV d.d. 27/08/2020 met verzoekers verklaring dat hij op 24 augustus 2020 werd aangereden door een voertuig omwille van een vete tussen zijn familie en de familie van de inzittenden van die wagen;
- Belgisch PV d.d. 25/08/2020 waarin verzoeker verdere informatie geeft omtrent de vete tussen de families;
- Medisch attest UMC Sint-Pieter van 24/08/2020 opgesteld op basis van verzoekers verklaring, dat hij werd aangereden door een auto.

Ter terechtzitting d.d. 11 januari 2022 leggen verzoekers op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij drie kopieën van identiteitskaarten met drie getuigenverklaringen van december 2021 voegen, die betrekking zouden hebben op een incident in Frankrijk waarbij verzoeker betrokken was. Ter terechtzitting verklaren verzoekers dat de getuigenverklaringen deel uitmaken van een Frans onderzoek, dat de verklaringen uitgaan van hun bureaus in Frankrijk, ze die verklaringen hebben ontvangen hebben via hun advocaat uit Frankrijk en ze met hun advocaat in Frankrijk nog contact hebben.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

De commissaris-generaal neemt in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van inoverwegingname omdat verzoekers al over internationale bescherming in Frankrijk beschikken. Verzoekers dienden geen beroep in tegen voormelde beslissingen, waardoor die definitief zijn geworden. De Raad mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van hun eerste verzoek beriepen verzoekers zich op de problemen die ze zouden hebben met de broers van verzoekster nadat verzoeker hen weigerde geld te lenen om te gokken.

De nieuwe elementen waarop verzoekers zich beroepen ter ondersteuning van hun volgend verzoek en waarvan zij beweren dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker verklaart dat zijn familie met de dood werd bedreigd in Frankrijk en hij moest vluchten. Omdat zijn verblijfsvergunning er is verlopen, zou hij niet naar Frankrijk kunnen terugkeren (AD CGVS, tweede verzoek, deel DVZ 8, verklaring volgend verzoek, vraag 16). Hij legt enkele processen-verbaal neer uit Frankrijk en uit België en voegt een medisch attest bij. Betreffende de processen-verbaal uit Frankrijk legt verzoeker uit dat er een vete is tussen zijn familie en die van zijn echtgenote, dat de familie van zijn echtgenote jaloers is op hun financieel succes en hen verschillende malen met de dood bedreigd heeft. Leden van verzoeksters familie zouden verzoekers wagen en twee wagens van de kinderen van verzoekers broer in brand hebben gestoken in Frankrijk, opgepakt zijn door de politie en vervolgens terug zijn vrijgelaten. Met de processen-verbaal wensen verzoekers aan te tonen dat zij ook in België niet veilig zijn en ze tot in België achtervolgd worden. Met het medisch attest wenst verzoeker aan te tonen dat hij met de dood wordt bedreigd (AD CGVS, tweede verzoek, deel DVZ 8, verklaring volgend verzoek verzoeker, vraag 18). Verder verklaart verzoeker dat hij in België een leven wil opbouwen en hij omwille van de coronacrisis en de doodsb bedreigingen door de familieleden van zijn echtgenote veel financiële schade heeft geleden. Ten opzichte van Syrië wijst hij op de heersende oorlog, dat hij er als reservist moet dienen en dat zijn zoon binnen enkele jaren ook verplicht zou worden zijn legerdienst te volbrengen. Verzoekster verwijst tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming naar de

vete met haar broers en neven die jaloers zijn omdat haar gezin het financieel beter stelt dan de rest van haar familie en dat ze omwille daarvan door hen in Frankrijk met de dood werden bedreigd (AD CGVS, tweede verzoek, deel DVZ 8, verklaring volgend verzoek verzoekster, vraag 16). Zij voegt ook toe dat ze zelfs tot in België worden achtervolgd en ze haar zoon probeerden dood te rijden. Wat Syrië betreft vreest verzoekster de daar heersende oorlogssituatie.

De Raad stelt vast dat waar verzoekers verklaren dat hun verblijfsdocumenten in Frankrijk niet meer geldig zijn, zij eraan voorbijgaan dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zouden beschikken. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoekers' verklaring omtrent de verblijfstitel kan aldus niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Dat verzoekers bepaalde administratieve stappen dienen te ondernemen om hun verblijfstitels te hernieuwen en verblijfsdocumenten te bekomen voor hun kinderen en hierbij eventueel geconfronteerd worden met bepaalde is geenszins van die aard te besluiten tot een risico op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade en kan evenmin beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar zij er verder op wijzen dat hun problemen zoals uiteengezet in het eerste asielverzoek nog actueel zijn en opnieuw ingaan op de vete tussen de verschillende families, stelt de Raad vast dat zij hiermee evenmin nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen nu deze al voorgelegd zijn in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en dat deze al beoordeeld werden door de commissaris-generaal. Zoals reeds *supra* aangehaald, stelden verzoekers geen beroep in tegen de beslissing die de commissaris-generaal nam in het kader van hun eerste verzoek.

De hamvraag in deze is of de processen-verbaal en de getuigenverklaringen neergelegd ter terechtzitting beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen zoals bepaald door artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden herhaald dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat niet werd aangetoond dat de Franse autoriteiten geen voldoende bescherming zouden hebben gegeven in het kader van de problemen die verzoekers hebben gekend met hun familieleden.

De Raad ziet niet in op welke wijze de processen-verbaal uit Frankrijk (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), waarvan er ook processen-verbaal werden voorgelegd op basis van de verklaringen van een derde, A.J., aantonen dat verzoekers geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Franse autoriteiten. Het loutere betoog, dat de Franse politie en de Franse rechter hen niet serieus hebben genomen omdat de desbetreffende personen weer werden vrijgelaten, is geenszins voldoende om te spreken van een gebrek aan nationale bescherming door de Franse autoriteiten. Bovendien vindt de bewering betreffende het gebrek aan nationale bescherming geen steun in de stukken die door verzoekers worden voorgelegd nu blijkens de Franse processen-verbaal wel degelijk gehoor wordt gegeven indien men een klacht wenst in te dienen. Zo blijkt immers dat de Franse autoriteiten verzoeker op 31 augustus 2017 een brief hebben gestuurd met de mededeling dat zijn wagen uitgebrand werd aangetroffen waarop verzoeker werd uitgenodigd een klacht in te dienen (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Het proces-verbaal met nr. 00060/2017/015385 d.d. 15 juli 2017 werd opgesteld nadat verzoeker in naam

van zijn broer A.M., die in de gevangenis verbleef, een klacht indiende tegen onbekenden wegens een uitgebrand voertuig. Dat de Franse autoriteiten de nodige bescherming niet zouden bieden of verzoekers niet in de mogelijkheid zouden zijn zich tot de Franse autoriteiten te wenden blijkt uit de door hen voorgelegde stukken geenszins.

Dat er geen sprake is van nationale bescherming die de Franse overheid biedt, klemmt des te meer nu verzoekers ter terechtzitting d.d. 11 januari 2022 drie getuigenverklaringen voegen van december 2021 waarvan zij uitleggen ter terechtzitting dat de getuigenverklaringen deel uitmaken van een Frans onderzoek, uitgaan van hun bureaus in Frankrijk, ze die verklaringen hebben ontvangen hebben via hun advocaat uit Frankrijk en zij met hun advocaat uit Frankrijk nog contact hebben. De Raad kan niet anders dan uit voorgaande elementen afleiden dat niet wordt aangetoond dat verzoekers in de onmogelijkheid zouden zijn om van de Franse autoriteiten de nodige bescherming te vragen of te verkrijgen.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekers op generlei wijze gewag maken van een onmogelijkheid om bescherming te vragen of te verkrijgen van de autoriteiten in zijn land van herkomst. Het loutere subjectieve gevoel dat ze meer vertrouwen hebben in de Belgische dan in de Franse autoriteiten doet aan de vaststelling, aan dat zij niet aantonen in de onmogelijkheid te zijn bescherming te verkrijgen in Frankrijk, geen afbreuk. Zij brengen hiermee aldus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De Raad leest in het medisch document louter dat verzoeker pijn heeft nadat hij werd aangereden door een auto op 24 augustus 2020. De medische vaststellingen laten niet toe conclusies te trekken met betrekking tot de omstandigheden waarin de aanrijding zich zou hebben voorgedaan en nog minder wat de identiteit is van de personen die daarbij eventueel betrokken waren. Het door verzoekers voorgelegde medisch document wijzigt aldus niets aan de vaststelling dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoekers *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO